Lieta Nr.C28121104
AA43-0661-08/11

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008.gada 15.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs M.Vīgants,
tiesneši A.Šteinberga un M.Birzgalis,

piedaloties pieteicēja sabiedrības ar ierobežotu atbildību SIA „Itella Logistics" pārstāvēm *I.F.* un *K.M.*, atbildētāja Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvjiem Andrim Šteinbergam, Solvitai Sevastjanovai un Marekam Rederam,

atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Itella Logistics" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2003.gada 12.decembra lēmuma Nr.3.1/32276 atcelšanu, sakarā ar SIA „Itella Logistics" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 11.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Rīgas muitas reģionālās iestādes Muitas noteikumu pārkāpumu novēršanas daļas Fiziskās kontroles sektora vadītājs 2003.gada 14.novembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu.

Protokolā konstatēts, ka muitas apskates laikā izņemtās sabiedrības ar ierobežotu atbildību (turpmāk – SIA) „Lukares" importētās preces (mobilo telefonu akumulatori, mobilo telefonu daļas) ir kontrafaktas, tādēļ preču deklarētājs SIA „Combifragt Latvia" (pēc nosaukuma maiņas SIA „Itella Logistics") izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 201.^{12}panta otrajā daļā.

Ar VID Rīgas muitas reģionālās iestādes 2003.gada 20.novembra lēmumu SIA „Combifragt Latvia" uzlikts naudas sods Ls 500 (pieci simti

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

latu) apmērā un piemērots papildsods izņemto preču – 48 (četrdesmit astoņu) mobilo telefonu displeju – konfiskācija.

[2] Izskatījis SIA „Combifragt Latvia" apstrīdēšanas iesniegumu, VID ģenerāldirektors ar 2003.gada 12.decembra lēmumu Nr.3.1/32276 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu VID Rīgas muitas reģionālās iestādes 2003.gada 20.novembra lēmumu.

Lēmumā norādīti šādi apstākļi.

[2.1] Saskaņā ar Muitas likuma 114.panta ceturto daļu kontrafakta prece šā likuma izpratnē ir prece (ieskaitot tās iesaiņojumu, pavaddokumentus, lietošanas instrukciju, garantijas dokumentus un reklāmas materiālus (kopā ar preci vai atsevišķi)), kas bez likumīgā preču zīmes īpašnieka atļaujas marķēta ar tām pašām vai līdzīgām precēm reģistrētu preču zīmi vai ar plaši pazīstamu preču zīmi. Par kontrafaktu atzīstama arī tāda prece, kas marķēta ar preču zīmi, kura ir tik līdzīga reģistrētai vai plaši pazīstamai preču zīmei, ka iespējama to sajaukšana, kā arī jebkura veidne vai sagatave, kas izgatavota vai pielāgota kontrafaktu preču zīmju vai ar šādām preču zīmēm marķētu preču izgatavošanai.

[2.2] Ministru kabineta 2002.gada 4.novembra noteikumi Nr.504 „Preču deklarēšanas un vienkāršotās muitošanas kārtība" 4.punkts nosaka, ka muitas deklarāciju ar parakstu apstiprina deklarētājs, principāls vai deklarētāja vai principāla pilnvarotais pārstāvis (deklarētājs).

Atbilstoši iepriekš minēto Ministru kabineta noteikumu 5.punktam, deklarētājs ir atbildīgs par muitas iestādē iesniegtajā deklarācijā norādīto ziņu pareizību, par pievienoto dokumentu autentiskumu un par visu to saistību ievērošanu, kuras paredzētas, piemērojot deklarētajām precēm konkrētās muitas procedūras.

[2.3] SIA „Combifragt Latvia" deklarējot SIA „Lukares" piederošu preci un iesniedzot muitas iestādē muitas deklarāciju VAD IM4 0240/C 143580, piemēroja muitas procedūru kontrafaktām precēm. Līdz ar to SIA „Combifragt Latvia" izdarīja Latvijas APK 201.^{12}panta otrajā daļā minēto administratīvo pārkāpumu.

Atzīts, ka VID Rīgas muitas reģionālās iestādes direktors, pieņemot lēmumu par saukšanu pie administratīvās atbildības ir ņēmis vērā Latvijas APK 32.pantā paredzētos noteikumus soda uzlikšanai, jo Latvijas APK 201.^{12}panta otrā daļa kā sankciju par izdarīto pārkāpumu paredz naudas soda uzlikšanu juridiskajām personām no piecsimt līdz piectūkstoš latiem, konfiscējot šīs preces, bet SIA „Combifragt Latvia" naudas sods tika uzlikts Ls 500 (pieci simti latu) apmērā, piemērojot preču konfiskāciju.

[3] SIA „Combifragt Latvia" (turpmāk arī – pieteicējs) 2003.gada

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

29.decembrī iesniedza Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā pieteikumu par VID Lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[3.1] VID Lēmums nesatur argumentus par to, ka pareizi piemērots Latvijas APK pamatprincips, ka sods ir audzinoša rakstura līdzeklis un administratīvais sods ir paredzēts, lai to saņemtu vainīgā persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, jeb persona, kura ir izdarījusi sodāmu pārkāpumu. Šajā gadījumā administratīvais sods uzlikts formāli – muitas brokerim jeb personai, kura uz līgumattiecību pamata starp muitas brokeru uzņēmumu un klientu – preču importētāju izpilda muitas formalitāšu kārtošanai paredzētās darbības. Normatīvie akti neparedz pienākumu muitas brokerim pārbaudīt vai preces nav pirātiskas vai kontrafaktas.

[3.2] Saskaņā ar Ministru kabineta 2003.gada 1.jūlija noteikumu Nr.347 „Noteikumi par muitas brokeriem" 21.punktu, brokeris ir atbildīgs par darbībām, kuras muitošanas procesā veicis brokeris vai viņa darbinieki. VID Lēmumā nav norādīts par kādām pieteicēja vai pieteicēja darbinieku darbībām pieteicējs sodīts. Tāpat nav norādīts kādu labumu iegūst pieteicējs no kontrafakto preču ievešanas.

[3.3] Pieteicējs nav iegādājies un pasūtījis preces, līdz ar to nevarēja zināt, kādas preces klients iegādājies un pieteicējam nebija iespējams iepazīties ar precēm.

[3.4] Latvijas APK $201.^{12}$ panta otrā daļa neparedz, ka par muitas procedūru piemērošana kontrafaktām vai pirātiskām precēm pie atbildības var saukt vai par vainīgu atzīt personu, kas norādīta muitas deklarācijā kā deklarētājs, šajā gadījumā – pieteicējs. Tas nozīmē, ka jāievēro Latvijas APK 8., 9., 22. un 272.panta nosacījumi un izskatot administratīvā pārkāpuma lietu jākonstatē un jāsoda persona, kura ir vainīga administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, bet nav sodāma persona, kas darbojies kā labticīgs pārstāvis.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 11.aprīļa spriedumu pieteikums tika noraidīts un pārsūdzētais VID ģenerāldirektora lēmums atstāts negrozīts.

Spriedums motivēts ar šādiem apsvērumiem.

[4.1] Saskaņā ar Latvijas APK $201.^{12}$ panta otro daļu (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) par muitas procedūras piemērošanu kontrafaktām un pirātiskām precēm vai šo preču pagaidu uzglabāšanu — uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem, bet juridiskajām personām — no piecsimt līdz piectūkstoš latiem, konfiscējot šīs preces.

Tas nozīmē, lai konstatētu, vai pieteicējam pareizi piemērots administratīvais sods ir jākonstatē, ka pieteicējs piemēroja muitas procedūru

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

kontrafaktām un pirātiskām precēm.

[4.2] Nav pamata apšaubīt faktu, ka deklarētās preces ir kontrafaktas un to pierāda uzņēmuma „Nokia Corporation" 2003.gada 5.novembra atzinums. Minētais pierādījums apliecina preces atbilstību kontrafaktām vai pirātiskām precēm un pieteicējs šo faktu nav apstrīdējis.

Tā kā precēm, kas ir atzītas par kontrafaktām, piemērota muitas procedūra IM – izlaišana brīvam apgrozījumam, ir izdarīts administratīvais pārkāpums, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 201.[12] panta otrajā daļā.

[4.3] Lietā pastāv strīds, vai pieteicējs atzīstams par vainīgu minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa norādīja, ka saskaņā ar 1997.gada 11.jūnija Muitas likuma (kas bija spēkā preču ievešanas brīdī) 1.panta ceturto daļu deklarētājs – persona, kura uz tiesiska pamata deklarē preces vai kuras vārdā preces tiek deklarētas.

Saskaņā ar Muitas likuma 18.panta otro daļu jebkura persona var iecelt pārstāvi, kas ir tiesīgs veikt un kārtot muitas normatīvajos aktos paredzētās darbības un formalitātes muitas iestādēs. Šāda pārstāvība var būt:

1) tieša, ja pārstāvis rīkojas citas personas vārdā un uzdevumā,

2) netieša, ja pārstāvis rīkojas savā vārdā, bet citas personas uzdevumā.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs savas darbības veica, pamatojoties uz 2003.gada 22.jūlija līgumu Nr.C/L12-B/03 par muitas brokeru pakalpojumiem, kas noslēgts starp pieteicēju un SIA „Lukares". No līguma izriet, ka pieteicējs apņēmās rīkoties savā vārdā un SIA „Lukares" uzdevumā. Uz to norāda līguma 2.2.4.punkts, kas nosaka, ka pieteicējs apņemas savā vārdā noformēt, sastādīt un parakstīt visus dokumentus, kas saistīti ar muitas formalitāšu kārtošanu attiecībā uz precēm.

Atbilstoši līguma nosacījumiem pieteicējs, aizpildot 2003.gada 16.oktobra muitas deklarāciju VAD IM4 0240/3-C143580 14.ailē norādīja, ka pieteicējs ir deklarētājs un pieteicējs sevi nav norādījis kā SIA „Lukares" pārstāvi, līdz ar to pieteicējs preces deklarēja savā vārdā.

[4.4] Saskaņā ar Muitas likuma 148.pantu muitas brokeris ir Latvijas Republikas persona, kura savā vārdā pēc preču valdītāja pilnvarojuma izpilda preču valdītāja un muitas iestāžu starpnieka funkcijas, nodrošinot visas šajā likumā paredzētās muitošanas darbības, un samaksā normatīvajos aktos noteiktos muitas un citus maksājumus.

Tas nozīmē, ka muitas brokeris (šajā gadījumā – pieteicējs) darbības var veikt savā vārdā tikai uz attiecīga pilnvarojuma pamata. Secināms, ka pieteicējs ir uzskatāms par ievestās kravas deklarētāju.

[4.5] Saskaņā ar Ministru kabineta 2002.gada 4.novembra noteikumu Nr.504 „Preču deklarēšanas un vienkāršotās muitošanas kārtība" 5.punktu, deklarētājs ir atbildīgs par muitas iestādē iesniegtajā deklarācijā norādīto ziņu pareizību, pievienoto dokumentu (turpmāk – pavaddokumenti) autentiskumu,

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

visu to saistību ievērošanu, kuras paredzētas, piemērojot deklarētajām precēm konkrētās muitas procedūras.

Izvērtējot minēto normu saistībā ar Latvijas APK 201.[12] panta otrajā daļā noteikto administratīvā pārkāpuma sastāvu, secināms, ka par kontrafaktu vai pirātisku preču pakļaušanu muitas procedūrai sodāma tā persona, kas veica muitas procedūru, bet nav sodāms kontrafakto preču īpašnieks.

Šāds normas iztulkojums pamatojams ar tās mērķi piemērot sodu deklarētājam neatkarīgi no tā, vai atrodams preču īpašnieks, un ja ir atrodams, lai izvairītos no iespējamajiem strīdiem par preču piederību. Uz šādu risinājumu līdzīgā lietā par atbildību netiešās pārstāvības gadījumā norādīts Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2004.gada 24.septembra spriedumā lietā Nr.SKA-75.

Pieteicējs kā preču deklarētājs atbild, lai kontrafaktām vai pirātiskām precēm netiktu piemērota muitas procedūra.

[4.6] Pieteicējs, ar līgumu apņemoties savā vārdā klienta uzdevumā deklarēt preces, ir uzņēmies lielu komerciālu risku. Pieteicējs nevar sevi uzskatīt par labticīgu, jo viņš darbības veica savā vārdā un, apņemoties savā vārdā klienta uzdevumā deklarēt preces, pieteicējam vajadzēja apzināties iespējamo risku.

Attiecībā par pieteicēja iespējām aizsargāt savas intereses, tiesa atzina, ka pieteicējam ir tiesības prasīt no klienta zaudējumu atlīdzību, ja viņam ir piemērots sods, bet izdarītā pārkāpuma pamatā ir pieteicēja klienta darbība, pieteicējs jautājumu par zaudējumu atlīdzību tiesīgs risināt savstarpējā līgumā noteiktajā kārtībā.

[4.7] Pieteicējs apgalvo, ka nevarēja zināt, ka klients ieved preces, kuras iespējams atzīt par kontrafaktām, jo pirms muitas procedūras uzsākšanas nav iespējams pārliecināties par kravas saturu.

Saskaņā ar Muitas likuma 120.pantu pirmsmuitošanas darbības attiecībā uz muitas teritorijā ievestajām precēm tiek veiktas līdz muitas procedūras vai cita muitas režīma piemērošanai, un to laikā muitas iestādes veic kontroli, kas paredzēta, lai nepieļautu aizliegtu preču pārvietošanu pāri muitas robežai, kā arī lai veiktu preču identificēšanu.

Minētā likuma 123.panta pirmajā daļā noteikts, ka no brīža, kad preces tiek uzrādītas muitas iestādei, līdz muitas procedūras vai cita muitas režīma piemērošanas brīdim preces atrodas pagaidu glabāšanā muitas kontrolē. Savukārt likuma 125.pantā noteikts, ka ar pagaidu uzglabāšanā esošajām precēm veic tikai tādas darbības, kas nodrošina šo preču saglabāšanu nemainītā veidā, nemainot to ārējo izskatu veic raksturojumu, to skaitā :1) preču izkraušanu; 2) preču apskati un izmērīšanu; 3) preču paraugu ņemšanu.

Pieteicējam bija iespējams izmantot pirmsmuitošanas darbības, lai pilnībā pārliecinātos par deklarējamo preču atbilstību klienta iesniegtajiem

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

preču pavaddokumentiem un šaubu gadījumā pieprasīt no klienta papildu informāciju.

[4.8] Muitas procedūras piemērošanā kontrafaktām precēm konstatējama pieteicēja vaina, kas izpaudusies neuzmanības formā, jo pieteicējs ar pienācīgu rūpību nav veicis brokera pienākumus, jo neīstenoja normatīvajos aktos paredzētās iespējas pārliecināties par deklarējamo preču statusu.

[4.9] Izvērtējot, vai piemērotais sods ir samērīgs izdarītajam pārkāpumam, tiesa secināja, ka pieteicējam piemērota minimālā soda sankcija, kas likumā paredzēta par izdarīto pārkāpumu, tāpēc atzīstams, ka atbildētājs izdarīja lietderības apsvērumus un izvērtēja pārkāpuma raksturu un atzina par iespējamu pieteicējam piemērot mazāko iespējamo naudas sodu par šo pārkāpumu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 11.aprīļa spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1] Piesakot precēm muitas procedūru, nebija iespējams preces iepriekš pārbaudīt. Muitas kontroles darbības tiek uzsāktas tikai pēc muitas dokumenta iesniegšanas, savukārt bez muitas amatpersonas klātbūtnes preču pārbaude nav iespējama.

[5.2] Pieteicējam nebija iespējams iepazīties ar uzņēmuma „Nokia Corporation" 2003.gada 5.novembra atzinumiem, līdz ar to pieteicējs nevarēja apstrīdēt šo atzinumu.

[5.3] Pieteicējs darbojās kā SIA „Lukares" pilnvarots pārstāvis un pilnvarnieks un pieteicēju kā civiltiesisko attiecību dalībnieku nevar saukt pie atbildības par tādām darbībām, kas bija zināmas tikai pilnvaras devējam.

[5.4] Saskaņā ar starptautiskajiem un nacionālajiem normatīvajiem aktiem par kontrafaktām vai pirātiskām precēm uzskatāmas preces, no kurām persona ir guvusi vai var gūt labumu, veicot ar šādām precēm saimnieciskus darījumus. Pieteicējs neveica un negatavojās veikt nekādus saimnieciskus darījumus ar precēm, bet gan sagatavoja un iesniedza muitas dokumentus, nodrošināja nodokļu samaksu valsts budžetā.

[5.5] Atbilstoši Latvijas APK administratīvā soda uzlikšanas mērķis ir audzināt pārkāpēju un jāņem vērā, ka pieteicējs negūst nekādu labumu no muitas procedūras pieteikšanas šādām precēm.

[6] Ar Administratīvs apgabaltiesas 2006.gada 24.novembra spriedumu pieteikums tika apmierināts un tika atcelts pārsūdzētais VID ģenerāldirektora lēmums.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[7] Par Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 24.novembra spriedumu atbildētājs iesniedza kasācijas sūdzību.

Ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 10.maija spriedumu tika atcelts Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 24.novembra spriedums un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Kasācijas instances tiesas spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[7.1] Lietas apstākļi Eiropas Kopienu tiesas 1984.gada 13.novembra spriedumā lietā *Van Gend & Loos NV* ir līdzīgi ar izskatāmo lietu – muitas brokeris ir deklarējis preces, paļaujoties uz dokumentiem.

Eiropas Kopienu tiesa minētajā lietā sprieduma 16.punktā norādīja, ka, lai brokeri atbrīvotu no atbildības, pārkāpuma iemesliem jābūt nepārvaramiem un tādiem, kurus attiecīgajai personai objektīvi nebija iespējams novērst. Ņemot vērā, ka brokeris ir pieredzējis profesionālis, fakts, ka sertifikāti bija nepareizi, nevar tikt uzskatīts par nepārvaramu un nenovēršamu. Muitas brokeris, ņemot vērā tā funkcijas, pēc savas būtības ir atbildīgs arī par muitai iesniegto dokumentu patiesumu.

[7.2] Administratīvo lietu departamenta ieskatā arī no Administratīvās apgabaltiesas spriedumā pieminētā Eiropas Cilvēktiesību tiesas sprieduma lietā *Salabiaku v. France* izriet līdzīgas atziņas.

Šajā lietā pieteicējs bija sodīts par to, ka, šķērsojot muitas robežu lidostā, mēģināja ienest valstī somu, kurā atradās narkotikas, par kurām, kā apgalvoja pieteicējs, viņš nebija zinājis. Eiropas Cilvēktiesību tiesa uzskatīja, ka lietā var runāt par vainas prezumpciju – pats fakts, ka viņš ienesa somu ar narkotikām, apliecina viņa vainu. Eiropas Cilvēktiesību tiesa neatzina, ka šajā lietā būtu pieļauts nevainīguma prezumpcijas pārkāpums. Eiropas Cilvēktiesību tiesa ņēma vērā, ka Francijas tiesas, skatot šo lietu, citstarp bija vērtējušas, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs nebija pakļauts nepārvaramai varai, ka viņam pirms pārkāpuma izdarīšanas bija iespēja pārbaudīt somas saturu un novērst pārkāpuma izdarīšanu, taču viņš to nebija darījis. Tādējādi nevainīguma prezumpcija nav pārkāpta, ja personai bija iespējas izvairīties no pārkāpuma izdarīšanas.

[7.3] Lai preču deklarētāju atbrīvotu no Latvijas APK 201.^{12} panta otrajā daļā paredzētās atbildības, apstākļiem, kas izslēdz vainu, ir jābūt tādiem, ka pat ar vislielāko rūpību attiecīgā persona tos objektīvi nav varējusi novērst.

Turklāt jāņem vērā, ka Muitas likuma, kas bija spēkā attiecīgo preču deklarēšanas brīdī, 125.pants noteica, ka ar muitas iestādes atļauju preču pagaidu uzglabāšanas laikā, nemainot šo preču īpašības, drīkst veikt preču apskati un izmērīšanu, kā arī preču paraugu ņemšanu.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[7.4] Nav vērtēts, vai izdarītā pārkāpuma iemesli bija nepārvarami un, vai tos bija iespējams novērst ņemot vērā vislielāko rūpību, atbilstoši Muitas likuma 125.pantam.

Motīvu daļa

[8] Administratīvās apgabaltiesas sēdē pieteicēja pārstāve iesniedza Uzņēmumu reģistra 2007.gada 1.jūnija lēmumu Nr.6-12/65404 par izmaiņām komercsabiedrībā SIA „Combifragt Latvia".

Uz minētā lēmuma pamata izdarīts ieraksts komercreģistrā un saskaņā ar lēmumu, firmas nosaukums no SIA "Combifragt Latvia" ir mainīts uz SIA "Itella Logistics".

Pieteicēja pārstāves uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību un lūdza tiesu pieteikumu apmierināt.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvji pieteicēja iesniegto apelācijas sūdzību lūdza atzīt par nepamatotu un lūdza noraidīt pieteikumu.

[9] Pārbaudījusi lietā iesniegtos pierādījumus, pieteicēja apelācijas sūdzībā minētos argumentus, kā arī izvērtējusi pieteikumā un atbildētāja rakstveida paskaidrojumos izteikto, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

Tiesa spriedumu pamato ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[10] Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 350.panta pirmā daļa noteic, ka tiesību normas interpretācija (tulkojums), kas izteikts kasācijas instances tiesas spriedumā ir obligāts tiesai, kura šo lietu izskata no jauna.

Tas nozīmē, ka apelācijas instances tiesa izskata administratīvo lietu apelācijas kārtībā sakarā ar SIA „Itella Logistics" pieteikumu, ņemot vērā tiesību normu interpretāciju un kasācijas instances spriedumā izteiktos secinājumus par lietā jau nodibinātiem un vēl izvērtējamiem lietas apstākļiem, kas minēti šā sprieduma [7] punktā.

[11] Administratīvā apgabaltiesa, pārbaudījusi lietas apstākļus, pārsūdzētā administratīvā akta pamatojumu secina, ka pārsūdzētais VID ģenerāldirektora Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteikumā un apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti par minētā lēmuma prettiesiskumu ir nepamatoti.

Konkrētajā lietā Administratīvā apgabaltiesa, pamatojoties uz APL 307.panta ceturto daļu, atzīst, ka ir pilnībā pietiekams un pareizs pārsūdzētājā Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertais pamatojums par pieteikuma nepamatotību.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa kā pamatojumu pieteikuma noraidīšanai norāda uz tiesas sprieduma [4] punktā minētajiem argumentiem.

[12] Izskatot lietu apelācijas kārtībā, Administratīvajai apgabaltiesai ir jāizvērtē vai izskatāmajā lietā pastāvēja tādi apstākļi, lai preču deklarētāju atbrīvotu no atbildības par Latvijas APK 201.[12] panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Pieteicējs ir saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 201.[12] panta otrās daļas pārkāpumu (*likuma redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī*).

Minētā tiesību norma paredzēja, ka par muitas procedūras piemērošanu kontrafaktām un pirātiskām precēm vai šo preču pagaidu uzglabāšanu — uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem, bet juridiskajām personām - no piecsimt līdz piectūkstoš latiem, konfiscējot šīs preces.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvā atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir pareiza nozīme lietas pareizā izspriešanā.

[13] Ar ziņām par faktiem, kas minētas aktā Nr. 6 „Par preču atbilstību kontrafakto vai pirātisko preču aprakstam" (*lietas lapa 15*) nodibināts, ka SIA "Lukares" deklarētās preces – 48 gab. mobilā telefona „NOKIA" displeji atbilst kontrafakto preču aprakstam.

Lietā ir nodibināts fakts, ka pieteicējs piemēroja muitas procedūru kontrafaktām un pirātiskām precēm, jo faktu, ka pieteicēja deklarētās preces ir kontrafaktas, pierāda uzņēmuma „Nokia Corporation" Intelektuālā īpašuma aizsardzības departamenta 2003.gada 5.novembra atzinums (*lietas lapa 59*).

Atzinumā norādīts, ka 2003.gada 23.oktobrī tika analizēti LCD displeja paneļi un secināts, ka ne uz vienu no precēm nav saņemta ražotāja piekrišana, lai preces tiktu izplatītas Latvijas tirgū (vai citur).

Minētais atzinums Latvijas APK 243.panta izpratnē ir atzīstams par pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietā, kurā pieteicējs tiek vainots Latvijas APK 201.[12] panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicējs pēc būtības nav apšaubījis ziņas par faktiem, kas minētas iepriekš norādītajā rakstveida pierādījumā.

Līdz ar to Administratīvajai apgabaltiesai ir jāizvērtē, vai konkrētajā lietā pastāvēja tādi apstākļi, kas nepieļauj pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 201.[12] panta otrajā daļā paredzētā

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

pārkāpuma izdarīšanu.

[14] Latvijas APK 9.pantā noteikts, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Pieteikumā minētie argumenti norāda uz to, ka konkrētajā gadījumā ir pastāvējuši tādi faktiskie apstākļi, kas nepieļāva pieteicējam paredzēt, ka deklarēšanai pakļautās preces ir kontrafaktas.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā izpaužas neuzmanības formā, jo Latvijas APK 11.pants noteic, ka administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir pieredzējusi savas darbības, vai bezdarbības kaitīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varētu novērst, vai arī nav paredzējusi šādu seku iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt.

Ņemot vērā komercdarbības jomu, kurā pieteicējs darbojas un deklarējamo preču veidu, preču izcelsmes valsti, pieteicējs varēja paredzēt, ka konkrētajā gadījumā pastāv pietiekami liels risks apstāklī, ka deklarēšanai pakļautās preces var būt kontrafaktas.

Saskaņā ar Lidostas Muitas kontroles punkta 0240 „Lidosta Rīga" darba tehnoloģiskās shēmas 11.sadaļā noteikto par pirmsmuitošanas dokumentu un kravu kontroli, pieteicējam bija tiesības vērsties ar iesniegumu pie Muitas kontroles maiņas priekšnieka un lūgt atļaut veikt pirmsmuitošanas pārbaudi un apskatīt kravu, piedaloties muitas amatpersonai vai arī bez amatpersonas piedalīšanās. Līdz ar to pieteicējam nepastāvēja tiesiski šķēršļi rīkoties atbilstoši Muitas likuma 125.pantā noteiktajam.

Saskaņā ar 2003.gada 22.jūnija līguma „Par muitas brokera pakalpojumiem" 1.5 punktu, pieteicējs pirms deklarācijas aizpildīšanas un iesniegšanas bija tiesīgs pieprasīt no klienta (SIA„Lukares") papildus ziņas par faktiem, kas attiecas uz deklarēšanai pakļauto preču izcelsmi un pieteicēja klientam bija pienākums šādas ziņas sniegt.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka iepriekš minētajā veidā pieteicējs varēja izpildīt deklarētāja pienākumus ar vislielāko rūpību, bet šāda pieteicēja rīcība nav konstatēta.

Līdz ar to secināms, ka pieteicējs ir vainojams Latvijas APK 201.^{12} panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

[15] Ievērojot minēto, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka Administratīvā rajona tiesa pamatoti noraidīja pieteikumu.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Administratīvā apgabaltiesa atzīst par nepamatotu pieteicēja iesniegto apelācijas sūdzību un noraida pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2003.gada 12.decembra lēmuma Nr.3.1/32276 atcelšanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atzīt par nepamatotu un noraidīt SIA „Itella Logistics" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2003.gada 12.decembra lēmuma Nr.3.1/32276 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs M.Vīgants

Tiesneši A.Šteinberga

M.Birzgalis

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com